

KLEINE WENKEN

OVER DE ONMISBAARHEID VAN HET RÖNTGENAPPARAAT

Het is wel verre van de bedoeling van steller dezès de onmisbaarheid van het röntgenografisch onderzoek voor de tandarts als vraagstuk aan de orde te stellen. Als een vaststaand feit mag worden aangenomen, dat dit geen vraagstuk meer is, doch een voldongen feit. Ieder lid van de professie, dat gewoon is het röntgenapparaat regelmatig als hulpmiddel bij onderzoek en diagnose te gebruiken, zal zich bijzonder onthand gevoelen, indien hem deze mogelijkheid plotseling ontnomen zou worden. Een deel van zijn waarnemingsvermogen is uitgeschakeld en zijn handelen boet aan zekerheid in.

Aan meer twijfel is het onderhevig in hoeverre die collegae, die niet gewend zijn een dergelijk apparaat regelmatig te gebruiken, dit gemis wel voldoende ervaren en beseffen hoezeer zij hiermede hun patiënten belangrijke praktische voordelen onthouden. Ter illustratie mogen enige gevallen uit de routine-praktijk dienen.

Bij een patiënte, met veel belangstelling voor tandheelkundige verzorging, werd een tweede premolaar in de rechter onderkaak geëxtraheerd. De wond

fig. 1

fig. 2

genas goed en er was zeker geen sprake van een alveolitis. Toch klaagde patiënte na veertien dagen nog over pijn en beweerde dat zich nog iets in de kaak moest bevinden. Teneinde haar van het tegendeel te overtuigen werd een röntgenfoto gemaakt (zie fig. 1). Het bleek nu dat zich in de alveolus een kleine amalgaamsplinter bevond ter grootte van 1 mm. Na verwijdering hiervan onder lokale anesthesie, verdwenen de klachten.

Van grote waarde is de mogelijkheid, binnen de korte tijd van enige minuten, te beschikken over een röntgenopname in gevallen van complicaties tijdens routine-extracties. Dit voorkomt voor de patiënt veel extra lijden en voor de behandelende tandarts een onbevedigend behandelingsverloop. Wanneer wij in staat zijn in dezelfde zitting bijvoorbeeld een wortelfractuur direct te lokaliseren, wordt de behandeling aanmerkelijk vereenvoudigd en bekort (fig. 2).

Voorts zij hier nog gewezen op de waarde van het röntgenografisch onderzoek voor het opsporen van proximale cariës vooral ook bij jongere patiënten. Zowel wetenschappelijk onderzoek als praktijkervaring hebben geleerd dat hiermede een belangrijk percentage proximale defecten tijdig ontdekt en zo nodig behandeld kunnen worden. Hierdoor kan uitgebreid weefselverlies bij de conserverende behandeling worden voorkomen. M. K n a p, Amsterdam